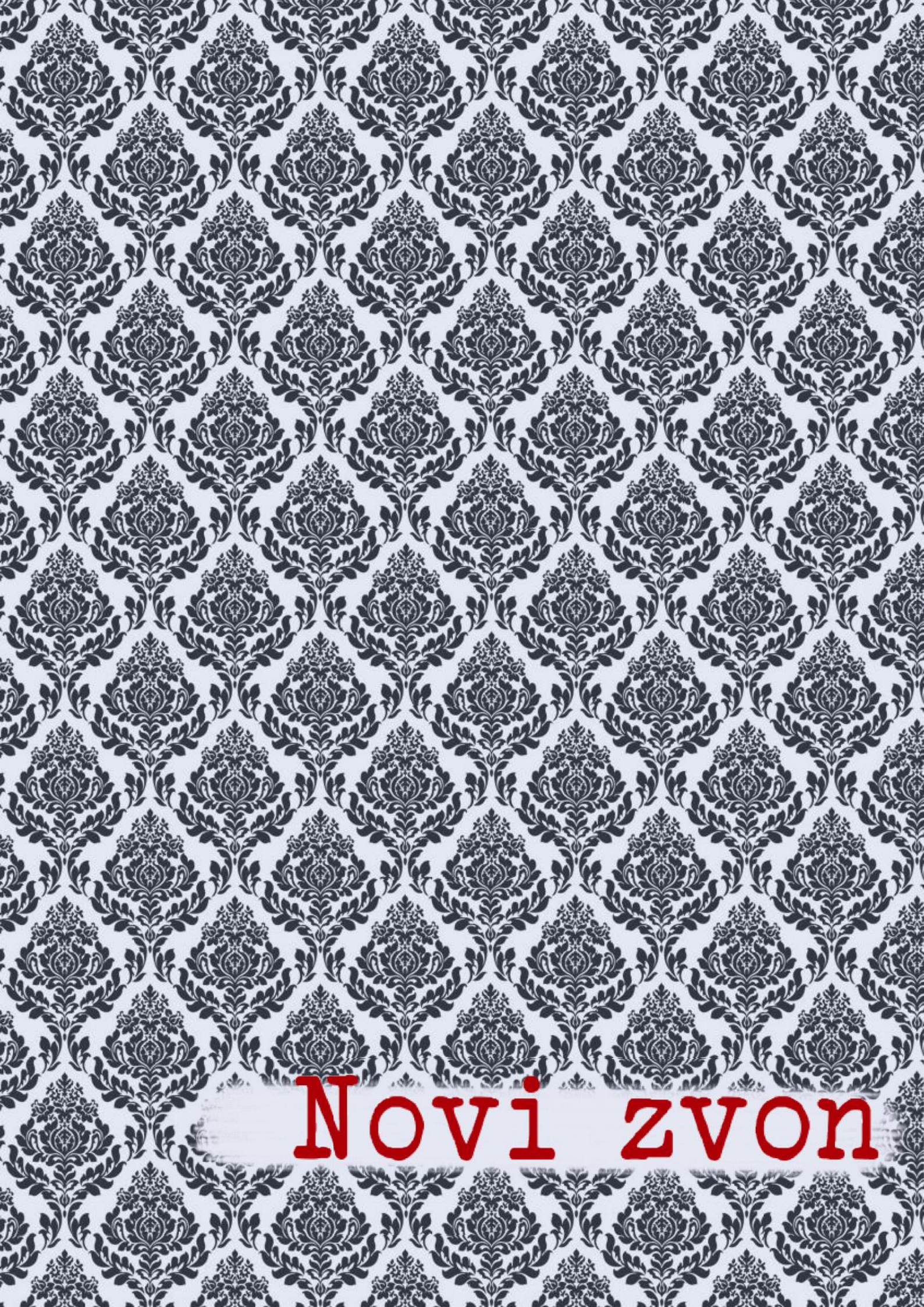

Novi zvon

Uvodnik

V tokratni tematski številki vam v branje ponujamo izbor del nekonvencionalnih, novih in spregledanih žanrov, kar je že samo po sebi izvrstno, še boljše pa je, da gre za dvanajsto številko Novega zvona. Tako je, uspelo se nam je prebiti skozi prvo leto in urednici ob pisanju teh vrstic na tipkovnico točiva velike solze sentimentalnosti. S patetičnim glasom se zahvaljujemo vsem avtorjem, ker ste nadarjeni in krasni in ste nama poslali dovolj svojih del, da nama niti ene številke ni bilo treba pod različnimi psevdonimi zapolniti samima, zahvaljujemo se bralcem, ker ste tako vztrajni, in mentorju, ker potrpežljivo prenaša najine veleresne uredniške sestanke in velepametna uredniška vprašanja.

Od vse te naklonjenosti imava slabo vest in vam morava priznati, da sta bila razpisa za tematski številki prevara, s katero sva vas ukanili, da ste nama poslali pornografsko in nenavadno literaturo, ampak ker sta se tako dobro obnesla, bomo kaj podobnega z nekoliko manj sebičnimi nameni ponovili naslednje leto.

Na koncu naj se samo še pohvaliva, da že pripravljava tiskani zbornik najboljših del prvega letnika in da sva sploh grozno ponosni.

Do januarja vas ganjeno pozdravlja,

urednici

Novi zvon, letnik I, številka 12

Urednici: Ada Černoša, Gaja Jezernik Ovca

Mentor: dr. Tomo Virk

Oblikovanje: Ada Černoša

Naklada: ∞

Ljubljana, december 2012

Kazalo

Uvodnik	1
Kazalo	2
Patrik Holz: Kako?, Aha	3
Patrik Holz: (Ne)Umnosti	4
Patrik Holz: Reaktivci idej (cikel pesmi)	6
Jan Simončič: SPRAVAAVARPS	9
Majda Arhnauer Subašič: Odmev puščavske pravljice	12
Marjeta Pogačar: Mojca in Mirko	15
Ajda Gabič: Nevihtni dnevi	17
Helena Čehovin: Gregorčičeva poezija z Dunaja	20
Gaja Jezernik ovca: Umetniška četrt	22
Irina Bird: Živeti večno	24
Anja Radaljac: Degradacija neke češpljice 11	29

Patrik Holz

žanr: nonsense poezija

Kako?

Kdo me riše vprašaj?

Njena roka

Zakaj me riše vprašaj?

Brez vzroka

S čim me riše vprašaj?

Ostri čopič

V kaj me riše vprašaj?

V debeli klobčič

Ne me RISAT '

Nisem gliser niti biser!

Aha

Aha.

Stopinje na stropu

Stopnice v klet

Aha.

Brazde na oblaku

Brazilijska – čakalna vrsta

Ahahaha.

Oživljajo ljudi in pse

Ožilje popoprano preveč

Bwahaha.

Amfiteater prazen – polhen muh

Amfibrah izumira, krivec je jamb

Aha, aha.

Plastelin in tablete

Plastika živo rdeče tekočine

Aha.

Umira srce, umira na glas

Umirjen utrip, sedem na stol

- Aha -

Ne(Umnosti)

I.

pista, glista ter nič čista,
naša stara babica,
hoče plesat in nič seksat,
nad oblaki čivka ptičica,
kako daleko inu mleko,
želi nazaj si v sončni Dol,
morda se vrnila več ne bo
na tisti topli, varni kol.

II.

rosno mlada, črna mucika,
se levi naokrog in vsepovsod,
na novo bela, stara bucika,
obleži, zamudi in pomodri,
spet daleč, daleč govori,
naprej zgoraj nato spodaj,
se za vedno razpuhtim,
ter nesrečno izgubim.

III.

miška, miška v ogledalu,
sanjari o živem godalu,
piska, vriska celo noč,
ej, da bi blo' kot nekoč,
stena rjove in gorje
tistemu, ki jo poje,
črna mucika in babica
-spiritualna miškica.

(Ne)magistrale.

pista, glista ter nič čista,
rosno mlada, črna mucika,
nazaj želi v sončni Dol,
na tisti topli, varni kol,
na novo bela, stara bucika,
naprej zgoraj nato spodaj,
nad oblaki čivka ptičica,
- spiritualna miškica.

(NE)UMNOSTI ver. 2.1.

Živeti kot riba brez škrg.
Življenje je sipa, velik ribon.
Želim verjeti nekemu vse dni.
Želja je dobra in slaba, to Vem.

Iracionalnost ima sebe za princip.
Imaginarna števila so v knjigi načel.
Imeti nekoga res rad, to je peklenski sad.
Imetje ljudi se kot lubenica po koži cedi.

Verjeti ljudem je globoka laž.
Vera v Boga je posajena s čermi.
Visoko v zemlji, na stropu pekla.
Vlada še isti hudič - zemeljski ptič.

Enoglasje se giba nekje.
Evangelij v sanjah že spi.
Enaindvajset je število dihajočih krst.
Ednina; Množina Nikomahove etike drži?

Tristo kosmatih nožic, gnilih cvetlic !
Takrat še britev obstajala ni.
Trava raste, potok šumi – in večno stoji.
Travniki so rdeči - poljane umrlih čelad.

In morje je reka minljivosti.
In gore so nizke, PRIZNAM.
In ogenj leden. O, ja leden.
In moj hotel; še vedno sami.

(NE)MAGISTRALÉ ver.2.1.

Živeti življenje, zato želimo si želje.
Imetje - iracionalnost imaginarnih ljudi
Verjeti v vero visokih vladin.
Evangelij je enoglasje enaindvajsetih ednin.
Tristo takratnih travnatih trat !
In morja so gore, moj ogenj sami.

žanr: Avtor je poimenovanje novega hibridnega žanra prepustil urednicama. Razglašava ga za holcizem.

Kašmir in svila

*Oh, let the sun beat down upon my face,
stars to fill my dream*

*I am a traveler of both time and space,
to be where I have been.¹*

Predkratkim sem ti obljubil
zvezdo čisto blizu lune,
predkratkim sem ti obljubil
stihe poleg svile,
v spalni srajci sem te sanjal
bila si polna neprekinjenih ustnic,
v tesnobi senc si mi pokazala
morja božičnih ptic.

*Lost in a dream of mirrors, lost in a paradox
Lost and time is spinning, lost a nightmare I retrace²*

Sanje, sanje
so ustnice tvojega telesa,
sanje, sanje
čiste kot ljubezen na drugo potenco.
Čakala bi na postaji mojega imena,
z nogavicami iskrenega nasmeha.

*Now the wireless in my hand is ringing
The distance of our lives keeps spreading
Pounding I hear my heart, I'm not listening,³*

ker blizu dišijo Ginesterini plesi
ker v turbolenci magnolije
okušam čustva
iz kašmirja in svile.

¹ Led Zeppelin – Kashmir

² Iron Maiden – Dream of Mirrors

³ Queensryche – Killing Words

Backstage

Odpusti mi Oče, ker bom grešil.
Kaj požgana trava in tiha voda
naredita človeku!

Looking back and I see, someone else ... me? ⁴

Z reaktivci idej lomim
meje nezmožnosti
ujete besede iz okvirov domačih polj,
a brezpredmetna je umetnost,
Narava in tuljava
s Tetrisom

stavita za sedem pečatov
oblo našega obzorja

Tell me who's that writin'? John the Revelator

Well who's that writin'? John the Revelator

*Wrote the book of the seven seals*⁵

Samo petnajst komolcev nas loči
od vgraviranega
severnega sija,

s smrtjo električnega avtomobila
in rojstvom marmoriranega
naftnega zaliva,
transformiranemu

zvezdnemu mrku smo naproti

To a life consumed by slow decay

The grass was greener

*The light was brighter*⁶

Vzpostavljajo se rečne elektrine
ter zarjavele odtrganine
razbitih, stopljenih lokomotiv,

svoboda je zaklenjena
do poslednjega povratka

*Walk away from freedoms offered
by the jailers in their cage*

⁷

Le kako se je Jezus počutil,
ko je ugotovil,
da ni raja?

Požegnaj me Oče, ker sem grešil.

⁴ Queensryche – Someone else?

⁵ Curtis Stigers & The Forrest – John the Revelator

⁶ Pink Floyd – High hopes

⁷ Iron Maiden - Starblind

Summer's Eve

*I want you, I want you so bad
It's drivin' me mad, it's drivin' me mad*⁸
bi ti dihnil v uho
in ti bi z ritualom v dvoje nakazala pravo pot
ker v sobi tega cvetja bo čar poletja,
kjer...

so zarjavele ladje skrite,
med te ozke speče ulice,
kjer ...

princeskasta pupa v allstar supergah
z očmi izgovori ... *mamihlapinatapei*
in če me obišče sintetična Hipolita
raje preganjam medvedke v krstah,
kot pa ugriznem v prelestni mah.

Look in the mirror, my friends
Mrtvaške so fuge in lačne so britve -
razrezani plašči hermelinov.
*My self control escapes from me stil ...*⁹
reče sreča poštarju,
ker onstran dobrega in zlega je Mojzes v krvavih natikačih
na poti do reke se mu smog nabira med prste
*This world in which we live, I hurl it back*¹⁰
Še vedno se brusi sekira na obzorju
midva pa v lovu na modro nebo
I can't find the real world
I can't find the real world
*I can't find the real world ... alone*¹¹
z Eolovo harfo te kličem
s sodimi števili te mistificiram
ker tvoje ustnice so kot ocean,
ki si ga želim obleči.

So we kissed, just like that time in the summer's Eve.
In potuhnem, izginem in štejem sekunde
ponovno pripravljen v ne-viden svet.
Razkrajam se v šepetu divjih srca:
„Ohayo gozaimasu, ohayo gozaimasu“
v visoki ločljivosti, v 48-bitnem vonju višenj.
Odveslala bi v svitu lune,
daleč med zvezde Arkadije.
*Nothing last forever, but the certainty of change ...*¹²

⁸ The Beatles – I Want You (She's so heavy)

⁹ Dream Theater – The Mirror

¹⁰ Bruce Dicknson – The Alchemist

¹¹ Queensryche – Real World

¹² Bruce Dickinson – Darkness be my friend

Jan Simončič

žanr: retrokomunistična mahinacija

SPRAVA AVARPS

SPRAVA-AVARPS-SPRAVA-AVARPS-SPRAVA-AVARPS-SPRAVA
AVARPS-SPRAVA-AVARPS-SPRAVA-AVARPS-SPRAVA-AVARPS

Prav ta pre/lom
je s pogumnim sklepom
začel
uresničevati

Tito.

Bilo je v začetku
leta 1928,
ko je bil

Tito

organizacijski sekret-**ar** p-**ar**-tijske organizacije v Z-**agr**-ebu.

Tito

je ne samo dojel
in izrazil

tisto,

kar so tedaj **dojem**-ali

in **čutil**-i

mnogi jugo/slovanski komunisti,
marveč se je odločil **tudi za**
akcijo

spreminjanja stanja,

pokazal je **tudi**

pOt,

kako je to stAnje

mogoče spremenItI.

Ni se spuščal v tehtan**je,**

v čem se

prednosti in

pomanjkljivosti

ene ali druge

frakcije,

pač pa je iz**hajal**

iz **dejsv**---a,

da dolgotrajni frakcijski boji ones**posabljajo** partijski VRH za resnično
revolucionarno-akcijo,

da ga za-pir-**ajo**

v doktrin-**ar**-no sholastične

polemike

in ga pot**iskajo** v položAJ,

da se spušča v medsebojne

bitkE
 okoli parol,
 ki jih je v bistvu **med** delavskim razredom
 širila buržo-**az**-na politi-----ka ter
 vplivi malomeščá/nskih
oportunistov.
 Razen tega
 se je
Tito
 zavedal,
 da ta **boj**
 vse **bolj**
 onesposablja
 komunistično
 partijo,
 da bi se povezala
 z množica-----mi,
 in to prav v čas-**U**,
 ko je buržo-**az**-na in veliko//.....//srbska Jugoslavija
 drsela
 v vse globjo
 politično
 krizo.
 Zato je pozval KOMUNISTE,
 naj opuste razglabljanja o DILEMI:
 leva ali desna fr/ak/cija,
 pač pa naj se loti-----jo
 druge dileme:
 enotna KOMUNISTIČNA PARTIJA ali
 f-----r/ak/c-----i-----o----n---a--š-tvo.
Tito
 se je dobro
 zavedal,
 da je o-**d.govor**
 na to dilemo
 izredno težavna operacija, ki lahko povzroči, da del članstva odpade in da se PARTIJA
 razcepi.
 Vedel pa je,
] - - - - - Tito - - - - - [
 da je tudi taka
 kriza
 boljša,
 ker ODPIRA
 pot konsolidaciji v
 PRIHOD-NOS-T-I,
 medtem ko je kri—za] [za—radi
 fr/ak/cionaš-kih bojev
 zapirala PARTIJI
 vsakršno

p
e
r
s
p
e
k
t
i
v
e
.

Majda Arhnauer Subašič

žanr: fantazijska zgodba

Odmev puščavske pravljice

»Oprostite, gospa, bi lahko za hip spregovorila z vami,« zaslišim glas vzgojiteljice, ko čakam vnučka, da pomalica, predno odideva.

»Seveda, izvolite! Upam, da ni spet trmaril glede kosila. Zelo neješč je,« odvrnem.

»Pravzaprav je nekaj drugega,« zamišljeno prične. »Kot veste, je Robi na nek način poseben otrok. Ima nadvse bujno domišljijo in kar je še posebej zanimivo – ne gre le za golo fantazijo, ampak resnično veliko ve; pozna stvari, za katere bi težko verjeli, da jih pozna otrok njegove starosti. Poglejte že to njegovo risbo.« Pokaže risbo letala, kjer je vidna notranjost pilotske kabine s precej detajli, ki zares izstopa med ostalimi.

»In zanimivo,« nadaljuje »za vse te inštrumente je razložil, kaj naj bi prikazovali. Že s staršema sem spregovorila o tem in oba sta izrazila začudenje. Tudi doma naj bi rad risal letala in pravita, da ne vesta, od kod mu tako zanimanje zanje, saj je njima tehnika, sploh letalska, precej tuja.«

Se mi je le zdelo, ali pa me res pozorno opazuje, da bi morda kaj razbrala iz mojih reakcij? Prisilim se, da še naprej delujem čim bolj mirno in ne pokažem vznemirjenja, ki se me je polastilo.

»Prejšnji teden je tako živo pripovedoval, kako se je njegov očka peljal v trupu velikega letala, kjer ni bilo sedežev in so sedeli kar v prostoru za tovor, da so ga otroci poslušali z odprtimi usti. Leteli naj bi nad puščavo in se znašli celo v peščenem viharju, kar je zelo nazorno opisoval. Tudi sama bi mu verjela, če se kasneje, ko sem njegovemu očku pripovedovala o tem, ne bi on le smejal sinovim fantazijam. »Vam delujem kot legionar ali ameriški specialec? Žal imam dolgočasno službo državnega uradnika, moj sin pa si očitno želi imeti bolj zanimivega očeta«, je pokomentiral Robijevo pripoved.«

V nogah sem zaznala šibkost. Srce se je pognalo v dir in utrip sem čutila tudi v grlu, ki se mi je osušilo.

»Pravzaprav sem vam hotela povedati nekaj drugega. Danes je med igro s kockami nenadoma utihnil, prenehal s sestavljanjem, se zazrl nekam daleč in z resnim glasom dejal: »Dedi je umrl«. Ne znam pojasniti, a izraz na njegovem obrazu je postal nekako zamaknjen, težko opisljiv. Ko sem ga vprašala, kdaj se je to zgodilo, je dejal, da zdaj. Nato se je mirno igral dalje. Kasneje sem hotela še spregovoriti na to temo, a kot da me je preslišal, zato nisem hotela drezati vanj. Nisem vas hotela vznemirjati, a se mi zdi, da vam to moram povedati,« je zaključila.

»Hvala, hvala, je že v redu,« sem zajecljala s hripavim glasom, kajti v grlu me je stisnilo. »Naš Robi ima zares bujno domišljijo,« sem še izdavila. V tistem trenutku zagledam kodrolasega fantiča, ki prihiti k meni, me objame in veselo začeblija: »Babi, a veš, kaj smo danes delali?«

Sem za hip v njegovih očeh zagledala znani pogled iz nekega drugega časa? Časa, ki je poniknil, a nikoli dokončno izginil iz mojega sveta. V zadnjih letih sem se vse večkrat zalotila pri razmišljanju o njem, ki je njega dni usodno razburkal moje življenje. Prav Robijevo nenavadno zanimanje za letala me je vedno znova opominjalo na skrivnost, ki sem jo nosila v sebi. Teža bremena laži je postajala vse bolj obremenjujoča. Soočala sem se z dilemo, ali ga odvreči in spregovoriti ter s tem razbiti iluzijo in zamajati temelje lastne identitete svojim najbližjim? Vztrajati v laži in se boriti z notranjimi demoni? Imam pravico lastnega otroka in njegove potomce prikrajšati za vedenje o njihovih pravih koreninah? Vprašanja, ki so vedno bolj vrtala in se skozi prispodobe prikradla tudi v sanje.

Sprva nedoločljiva slutnja se je vse bolj potrjevala. Dobivala jasnejše obrise. Množili so se drobni, na videz naključni dogodki, ki so se nizali v spoznanje, da morda obstaja povezava, katere človek vsaj za zdaj še ni sposoben doumeti. Očitno so svetovi onkraj znanega, katere nam še ni dano odstreti. Kdo bi le razumel, po kakšnem ključu duh potuje v času in prostoru?

Nikoli si ne bi mislila, da bodo moje misli kdaj razvnela takšna vprašanja. Še najmanj takrat, ko sem kot mlado dekle doživljala svojo puščavsko pravljico. Daleč je že čas, ko sem se v želji za večjim zaslužkom in spodbujena z avanturistično žilico znašla na vročih afriških tleh. Montažno naselje sredi puščave je za nekaj mesecev postalo moj drugi dom. Ljudje, pretežno moški, zbrani z vseh vetrov, so postali moja nova družina. Vsak s svojimi željami, težavami, hrepenenji in neredko tudi z bolečino. Daleč od doma in svojih bližnjih. Delo v »ofisu« me je čez dan polno zaposlovalo, samotni večeri v malem kontejnerju pa so mi vzbujali domotožje. S toplo mislijo na fanta sem ob prebiranju njegovih pisem kmalu utonila v spanec. S kakšnim veseljem sem pričakovala pošto, ki so jo ob vrnitvi z dopusta v domovini prinesli sodelavci. Tihe večere pa sem čez čas zamenjala za druženje. Prav rada sem poskusila tudi pivo, ki smo ga varili sami. Marsikdaj je zadonela pesem v tem ali onem jeziku naših tedaj še bratskih narodov. Sprva vesele pesmi so v kasnejših urah in z večjo količino popitega alkohola vse bolj prehajale v otožne melodije, ki so budile čustva. Zasanjan pogled vlažnih oči se je vse večkrat srečal z mojim. Zdelo se mi je, da je zvok, ki prihaja iz njegove kitare, namenjen le meni. Njegov mehki glas me je božal in v meni prebujal sladka občutja. Vse večkrat me je pospremil do kontejnerja in marsikdaj sva še dolgo v noč nadaljevala s pogovorom. Skupaj sva opazovala s tisočerimi zvezdami prekrito nebo, kadar sva skrivoma zapustila naselje. Uživala sva v igri teles v vročem puščavskem pesku, ki je še podžigal najino strast.

Veljal je za perspektivnega testnega pilota; enega redkih z licenco za letalo, ki je tedaj pomenilo prestiž v svojem razredu. Ljubil je hitrost in višino. Ure in ure mi je pripovedoval o svojih otroških sanjah, ki jih je kasneje uspel uresničiti, o zahtevnem

šolanju na akademiji, vzornikih in tovariših, s katerimi je delil veselje do letenja. Izhajal je iz družine letalskih navdušencev in že kot najstnik je večino svojega časa kljub mrazu in ostrim vetrovom, ki so veli čez ravnino, prebil na letališču, ki ga je smatral za svoj drugi dom. Včasih sem se zasanjala ob misli, da bi najino pravljično prenesla v meni domače okolje, a bolj slutila kot vedela sem, da milina našega gričevja nikdar ne bi postala njegov svet. Jeklo, hitrost, hrup letalskih motorjev in občutek zmagoslavja, ko se v nekaj sekundah povzpneš pod nebo so bili del njega in bodo ostali za vselej. Hkrati pa sem dovolj dobro poznala sebe, da sem se zavedala, kje se počutim doma. Ne, nisem se videla v vrvežu sicer prijaznega mesta in v okolju, ki mi je bilo tuje.

Oči, v katerih je bilo zaznati mešanico žalosti in hrepenenja, so me pospremile do vhoda v tovorno letalo, s katerim smo poleteli do glavnega mesta, od koder smo nadaljevali pot v domovino. Že kmalu po vzletu nas je zajel peščeni vihar, ki se je nenapovedano razdivjal. Premetavalo nas je, kar je še poslabšalo mojo slabost, ki se me je tega jutra lotila še z večjo močjo. Je bila to posledica strahu, nemira ob vrnitvi ali ...?

Slutnja se je izpolnila. Novo življenje, spočeto v trenutkih strasti pod zvezdami, se je prebujalo v meni. Čez noč sem se ponovno znašla v svetu, ki sem mu pripadala že prej. Nadaljevala tam, kjer sem končala. Vse se je odvijalo hitro – nakup stanovanja, selitev, poroka. In čez nekaj mesecev sem se zazrla v oči dečku, ki mi je postal večni spomin na dni, ko je moje sonce sijalo v zenitu. Nihče ni posumil in sama sem kljub notranjim bojem poskrbela, da se nisem izdala. Zakaj bi po nepotrebnem ljudem povzročala bolečine in pretrese? Tako sem razmišljala takrat. Morda bi danes drugače.

Življenje me je potegnilo v svoj običajni ritem. Leta so tekla in le redko sem ob zvoku reaktivca še začutila zbodljiv pri srcu. Vse do rojstva vnučka, za katerega se je izkazalo, da v sebi nosi nekaj, kar nihče ni slutil.

Njegova mala ročica se je trdno oprijela moje in med njegovim navdušenim pripovedovanjem o dogodkih tega dne v vrtcu, sem se – še sama ne vem, zakaj – nekajkrat zazrla v nebo. Kot bi nekoga iskala, me je prešinilo. Sled, znak, namig. Pričakovala sem nekaj, česar nisem mogla ubesediti. Zajelo me je melanholično razpoloženje, občutek neke dokončnosti in hkrati nedorečenosti. Tudi mali je molčal in mirno stopal ob meni. Zatopila sem se v svoje misli.

»Glej, babi, kako lepa črta«, me vrne v resničnost Robi in pokaže proti obzorju. Kot bi vzniknila iz ničesar, se je na modrem nebu, ki je bilo še prej prekrito s kopreno, pojavila jasno načrtana bela sled, ki je iz vzhoda vodila čez vrhove Karavank in se v daljavi izgubila v komaj vidni točki ...

Razumela sem. Poslala onkraj misel v zahvalo za doživeto in v slovo.

Osmrtnica, ki sem jo v tujem časopisu prebrala nekaj dni zatem, je slutnjo potrdila.

Marjeta Pogačar

žanr: komična erotika

Mojca in Mirko

Danilo se je in zaspano Ljubljano so že prebadali jutranji zvoki. Predirno drdranje raznašalcev Dela na dotrajanih mopedih, piskanje smetarskih kamionov ob vzvratni vožnji skozi zaparkirane ulice, rezek topot ženskih salonarjev s ciljem v garderobi Kliničnega centra in nenazadnje edini pridih narave: glasno krakanje namnoženih velikih in premetenih črnih vran.

Mirko se je prerano zbudil. Ta tegoba ga muči vse odkar je izgubil svojo dvanajsto službo. Vsakič gre kaj narobe, ali propade podjetje, ali šefu prekipi zaradi njegovega rednega zamujanja, zadnja pa je bila čisto v redu, naravnost šokiralo ga je, ko je njegova mična šefica, do katere je čutil platonsko ljubezen, prišla in mu rekla, da za to službo ni dovolj urejen. Kaj naj bi to sploh pomenilo? Ko jo je užaljeno vprašal, če cilja na teh par kilogramčkov, ki so se mu nabrali čez zimo, je samo zavzdihnila in rekla, da pač njegova celotna vizualna podoba ni skladna s podobo podjetja.

Pa tako je sanjaril o večeru, ko bi bil on dežuren in ona zaradi fasciklov dlje v pisarni. Kako bi ga po interfonu poklicala. Ponižno bi prilezel v pisarno, ona pa bi nanj čakala naga in razkrečena na svoji dragi pisalni mizi. Poželjivo bi ga pogledala in mu zabrusila: No? A nisva oba na to komaj čakala?

Z zobmi bi mu raztrgala hlače in kot kobra požrla njegovega korenjaka. Prisesala bi se nanj in mu ga goltala vse dokler ji ne bi požiralnika napolnil s svojim posladkom. To bi jo malce nasitilo, tako da bi mirneje začela naslednjo rundo.

Pravzaprav sploh ne ve, kaj zamuja in kakšno škodo si je naredila, ko ga je odpustila.

Razmišljal je, da bi kljub zgodnji uri vstal in naredil par trebušnjakov, potem pa se je spomnil, da so na tleh: ovitki od DVDjev, umazano perilo, tisti nesrečni jogurt, s katerim bo še veliko dela zaradi tepiha, par robčkov s posladkom in nosno sluzjo, Salomonc z nizkotnimi oglasi "delam vse razen anale".

Obrnil se je proti oknu in poskusil še malo zaspiti, ko je zaslišal, da nekdo odpira vrata njegove sobe. Mirko že vsaj 3 leta ni več verjel v duhove, a ta bi lahko to spremenil. Šlo je za lepotico. V nagajivem rdečem spodnjem perilu je smuknila v sobo, pogledala po njej, ga okarala z iztegnjenim kazalcem, rekla "ti, ti, ti", nato pa: Mojca83. Ali je bila ta številka cena? je bilo zadnje na kar je Mirku uspelo pomisliti, predem so mu še zadnje kaplje krvi odgravitirale v penis. Bil je tako trd, da ga je bolelo. Mojca se je nasmehnila in se s prsti zakopala v njegove zlate kodrčke. Rekla mu je, da ga bo zmarisala, ampak le od spredaj, ker se na trebuh najbrž ne more uleči. Mirko ni mogel verjeti. Gnetla ga je z rokami po prsih, trebuhu in nogah, potem je nepričakovano slekla modrc in se z joškami začela drgniti ob njegovo telo,

nazadnje pa mu je svojo češpljo porinila pred obraz in ga prijela za curaka. Mirko je sicer zase redno poskrbel ob vsakem tuširanju, a kondicije, ki bi zmogla tak izziv vseeno ni imel. Pošprical je pol sobe in pol Mojce in si še enkrat priznal, da je luzer.

Mojca je to razumela kot kompliment. Sebe, svojo postavo in svojo ženskost je vedno dojemala kot čvrsto, oblinasto, nežno in voljno, pa tega nikoli ni potrdil noben mladenič. Danes je pač v modi neproporcionalna plastika in podhranjenost.

Mojca je izkoristila spolzki teren in zdrsnila obenj. Ležala sta tako zlepljena, gledajoč se v oči. Ljubeče se mu je nasmehnila in ga poljubila na usta. Mirko je zaprl oči in prvič v življenju videl vse barve in slišal vse romantične melodije hkrati. Zaželel si je, da bi pozabil poštevanko števila 7 in si v ta sproščeni spomin trajno vtisnil tole jutro.

Mojca ni izgubljala časa, njen vir veselja je bil že docela moker. Prijela je Mirkov že rahlo otrdeli ud in si ga namestila na ščegetavček in se z njim nežno drkljala, Mirkova jajčka pa si je tlačila v požrešno vagino.

Postala je skrajno vzburjena. Zajahala je Mirka, si porinila njegov ud v svojo globino in hlastno skakala po njem. Mirko je od užitka in presenečenja osuplo strmel vanjo, v njene poštene joške s trdimi bradavicami, jih negotovo prijel, ko pa je začela sukati boke v krogih, ni bilo več za zdržati in erupcija je napolnila Mojco. Ta se kljub temu ni predala in se je guzila in gnetla in mečkala in trla ob Mirka, dokler tudi ona ni doživela strastnega vrhunca.

Obležala sta na prepoteni postelji, Mojca se je igrala z njegovim ljubezenskim tepihom, nato pa pohotno rekla: No, Kosovelova 13, kaj je boljš: cyber, al real?

Mirko je malo razmislil, potem pa sklenil, da ji ne bo povedal, da stanuje na Kosobrinovi 13 in da niso vse pomote dolgočasne.

Ajda Gabrič

žanr: poskus modernistične kratke zgodbe s tipičnimi
kmečkopovestnimi liki, motivi, zapletom in prizoriščem

Nevihetni dnevi

Pa kaj je s to koso, kdo pa ima čas, da jo bo kar naprej klepal, mudi se mi pokositi ta travnik vse do gozda, pa še odpeljati seno pod streho, preden se ulije, že kaže na dež, pa taka sopara, skoraj tako kot zadnjič v petek ... takrat je bilo res hudo soparno, takrat preden sem se sprl z očetom, potem se je pa ulilo in dobro, da ni bilo toče, ampak z očetom se pa še nisva pobotala, še danes zjutraj ni govoril z mano, preden sem šel na travnik ... grdo me gleda, da me je kar strah, ampak trmast pa je. Še vedno vztraja, da mora Janko dobiti kmetijo, ker mu je ime Janez kakor očetu in ker je najstarejši, jaz naj se pa najdem kot hlapec ali pastir ali grem v Ameriko ali kar pač – kaže, da mu ni za nas ostale nič mar: Janez grunt, midva s Francetom služit, deklici pa naj se poročita ali ostaneta za dekli pri hiši, to bi mu bilo še najbolj všeč, če mu ne bi bilo treba plačevati dote. Pa mu je Janko že pred leti povedal, da bi raje šel v šole kot prevzel gospodarstvo, pa še gospod učitelj je na njegovi strani, pravi, da je bil od zmeraj bister dečko, zdaj pa bister mladenič, ki bi ga bilo škoda celo življenje na kmetih ... z gospodom župnikom sta pozimi enkrat na večer prišla k nam in nagovarjala očeta, naj bi vendar pustil Janka v šole in meni grunt, takrat sem bil tako srečen, ko sem že skoraj mislil, da ga imata, gospoda župnika oče zelo spoštuje, njihovo besedo jemlje kakor božjo ... pa na žalost tukaj ne, pravila grunta so celo pred besedo gospoda župnika ... Janko niti noče kmetije, povedal mi je in očetu tudi, vsa vas ve, da je kakor ustvarjen za učitelja ali za župnika ali kar pač, vsi pričakujejo, da se ne bo več vrnil za stalno na kmete, oče pa je še kar prepričan, da so te njegove visoke šole v mestu samo mala šala, ki ga bo minila, ko bo prišel k pameti in se bo vrnil na kmete, se poročil s kako tukajšnjo deklico in prevzel kmetijo, vrag ga vzemi! Joj, tako se ne misli o očetu, očeta je treba spoštovati, ne pa preklinjati ga v mislih, bog mi odpusti, saj nisem res tako hudo mislil, samo grunt bi rad imel in bratu tudi želim srečo, obema bratoma, Janku v šolah in Francetu v vojski, ta misli resno s tem, pa upam, da bo uspel in naj ga le ne ubijejo v vojski, vedno je bil vihrav in zaletav ... spet mi kosa nagaja, moral bi bil vzeti drugo od doma, pa zdaj nima smisla, da bi jo hodil iskat, samo še kaki dve vrsti, naj mi le uspe, preden se ulije, saj mi bo, oblaki so še daleč na zahodu, kako daleč le? Tam za hribom jih že vidim, z zahoda prihajajo ... pa nekdo prihaja sem po polju, koga tam vidim, daleč je, kaj le dela na našem travniku? Saj ni važno, mudi se mi kositi do konca, še en zamah, pa še eden, pa še en, resk, resk, resk! Ampak tam res nekdo hodi proti meni, so se le usmili in koga poslali, naj mi pomaga, zdaj mi je žal, da sem bil zjutraj trmast in rekel, da bom zmogel sam, saj vidim, da sam ne zmorem tako hitro ... prમેjduš, to je ja Metka! Kaj pa bi ona rada, saj ni mogoče, da bi prihajala k meni, mogoče pa le, mogoče me pa vseeno malo rada vidi, tako čedna je bila v nedeljo pri maši s pisano ruto, in tako lepo se smeje, cukre bi ji rad kupil in srce iz lecta, če bi ga le hotela od

mene, malo jo rad vidim, pa tako rad bi vedel, če ona mene tudi, tako lepo se mi včasih nasmehne, in pleše rada z menoj, vsaj zdi se mi, pa ne morem biti prepričan ... in prav proti meni gre, se ne bo obrnila proti gozdu ali kam drugam, ne, očitno že ne, že vidim, kako mi maha od daleč in se mi smeji, tako lep nasmeh in sijoče oči, vsa poskočna je in živahna, »Zdravo, Meta! Kaj pa je tebe prineslo?« »Tebi sem prišla pomagat, ali smem? Naše travnike smo že pokosili in vse spravili pod streho, pa te vidim skozi okno tu samega na njivi, ko se pripravlja k neurju, sem mislila, da bi ti koristili še dve delovni roki, oče mi je dovolil, saj pravi, da je treba pomagati sosedu.« In ko to reče, se nasmehne in že prične nalagati seno na voz, zlata je! »Vesel sem, da si prišla, s tvojo pomočjo bo šlo hitreje!« Jej, kaj se vidi, da je nisem vesel le zaradi tega? »Meči na voz, jaz bom pa pokosil še zadnji dve vrsti in se ti pridružil, ko končam!« In z novim veseljem močno zavihtim koso, resk, resk, resk, resk, saj bom skoraj že pri gozdu, Metka je ravno na drugi strani, kjer sem začel, urno dela in spretno, očetu bi bilo všeč, če bi mu kateri takole snaho pripeljal k hiši, pridna je, delavna in pobožna, njena družina ima velike njive in bogate hleve, lahko bi ji dali spodobno doto, pa kaj bi z doto, jaz bi jo vzel tudi brez nje, samo Metko, Metko, Metko, če bi me le hotela, ampak ne morem se ženiti, moram dobiti kmetijo, takrat bom lahko tudi nevesto pripeljal k hiši ... z Jankom se je oče že pogovarjal, kaj misli s tem, ko prevzame grunt, saj bo rabil ženske roke pri hiši, Pepca je dobra dekla, ampak stara, vid in moči ji pehajo, Katrica se komaj uči, ne bi zmogla sama ... kar ni več matere, bog ji daj pokoj, ni več prav pri hiši, gospodinjo rabimo, oče se ne bo več ženil, zato pa hoče, da Janko čimprej prevzame in pripelje novo gospodinjo domov – pa Janko spoznava v mestu, ko je v šoli, vse drugačne mestne deklice, govoril mi je, kako so prijetne in spogledljive, v vasi mu ni nobena všeč, jaz bi pa kar danes vzel Metko, če bi jo lahko, pa sem pri gozdu, še vrsta nazaj in sem končal, uspelo nama bo, Metka je na drugi strani, proti meni gleda, zdaj se je spet sklonila in hitreje dela dalje, tudi jaz bi moral, spet se ozira proti meni, delam, delam, resk, resk, resk. Tako, pa sem pri koncu travnika, zdaj se moram pa pridružiti Metki pri nalaganju na voz, že pri njej, glej, Metka, uspelo nama bo! in nasmehne se mi nazaj, že mečem travo na voz, enkrat, drugič, tretjič, kar hitro nama gre skupaj! Oblaki se pa zbirajo, ne, nimam časa gledati oblakov! Morava nadaljevati z delom, ha, hitrejši bom od Metke! In tudi ona pospeši in se nasmeje, prehiteti jo moram, prej bom naložil svoj del kakor ona, to je kakor igrice zame, pa vidim, da zanjo tudi, smeji se in hiti z delom, še bolj kot prej! Skoraj bova že končala! »Glej, Meta, sva že skoraj pri koncu, ugnala sva nevihto!« »Pa sva! Zdaj naj kar pride, nevihta! Tole bo zadnje!« In trava je na vozu, ena bilka pa se ji je ujela v lase, prav smešna je z njo na glavi, poberem ji jo iz las, »Glej, kaj si imela v laseh!« In požgečkam jo z bilko pa obrazu, da se zahihita in poskuša odriniti mojo roko, pa jo zgrabim zanjo, le kaj počnem! Kaj naj zdaj s to njeno roko, ne bi je rad spustil, preveč prijetno jo je držati, ampak kaj le naj z njo, da ne bo čudno, zardeva, ampak ne odteguje roke, je tudi njej všeč takole držati se za roke? Ko bi le vedel ... »Kako da si sploh prišel sam kositi?« »Doma smo se malo sprli ... pa sem kar odvihral.« »Spet zaradi dediščine?« »Spet. Oče še vedno pravi, da mora Janez prevzeti grunt. Janez mu je rekel, da bo ostal v mestu in študiral, pa oče pravi, da je to samo neumno zapravljanje denarja in časa, čeprav Janez ves denar zase sam zasluži z inštrukcijami in pridnostjo ... jaz sem rekel, da bi rad imel domačijo, pa je

kar znorel, obtožil me je, da hočem bratu ukrasti, kar mu pripada ... saj veš, da ni res ... « »Vem. Vsi vedo, kakšen je. Nisi ti kriv.« »Veš kaj sem mu še rekel?« V kaj se zdaj zapletam? Saj ji nočem tega povedati, res ne! Pa zdaj sem že rekel ... »Kaj si mu še rekel?« »Da bi mu rad tebe za snaho pripeljal v hišo.« Besede kar zletijo iz mojih ust, saj nisem hotel tega reči, zvenelo je čudno, kaj si bo pa zdaj mislila, pa še kar jo držim za roko, ampak povedal sem pa le, počutim se bolje zaradi tega, rad bi ji povedal, da jo imam rad, da je ne bi samo zaradi dote pripeljal, ampak zaradi njenega smeha in besed in roke, ki jo držim, močna in delovna je tudi, in topla ... Zardeva v lica, vidim, in oči mi odmika ... »To si mu rekel?« »Sem.« »Pa je res?« »Res. Res je, Metka, rad bi te imel za ženo, rad te imam ... bi tudi ti hotela mene?« Kaj sem pa zdaj rekel, to je neka nova vrsta poguma, ne takšna, kdo si upa plezati na strmo skalo ali dražiti psa, ampak povedati vse naravnost, čeprav me je sram, ko enkrat poveš, se počutiš tako lahkega ... Metka spet zardeva in umika pogled, ampak smehlja se, roko je odtegnila, vidim, da ji je nerodno, Metka, poglej me, prosim! »Bi.« Čisto tiho, ampak samo ta tiha mala plašna besedica, pa se počutim tako čudovito ... grmi. Kako dolgo že stojiva tu? Ulilo se bo, temno je že in oblaki ... »Res?« »Res. Rada te imam. Rada bi te za moža, če ti mene hočeš.« »Seveda hočem! Saj sem rekel. Če se bo oče dal pogovoriti, ti bom koj prišel povedat! Naslednjo nedeljo bova že oklicana!« In se oba zasmеjeva, tako sem srečen, in ona tudi, vidim ji na obrazu in v očeh, čeprav ji je še kar nerodno, ljubka je in prijazna in vesela, tudi očetu bi bila taka gospodinja všeč. »Zdaj pa morava hitro oditi, dež prihaja!« »Res! Greva!« In poženem živino, voz se počasi premakne, hodiiva vsak na svoji strani in molčiva ... na razpotju Metka zavije proti njihovi hiši, obrne se in mi pomaha, odmaham ji nazaj ... hodim dalje, še vedno neznansko srečen, srce se mi kakor odpira, ne očetovo jezo in spor pozabljam, na prihajajočo nevihto in vse ostalo, samo Metkin nežni glas se mi ponavlja v mislih: rada te imam, rada bi te za moža, rada, rada, rada ... veselo razpoložen prispem domov, razprežem, pospravim voz, zaprem hlev, vstopim v hišo ... deževati začne, ravno ko zaprem vrata, v izbi me že čaka oče. »Si opravil?« »Sem. Sosedova Meta mi je pomagala.« »Dobro dekle. Dobra gospodinja bi bila.« »Bi bila. Saj bi prišla k nam, pravi, meni za ženo ... če bi bil le gospodar ... « »NE!« In nov spor sledi ...

Helena Čehovin

žanr: besedilo s postmodernističnimi prvinami

Gregorčičeva poezija z Dunaja

Literarna zgodovinarica Mihaela Benčič je po dolgoletnem raziskovanju Gregorčičevega življenja in zapuščine odkrila rokopise, ki jih je hranil nekdanji profesor dunajske univerze Guenther Uhland in njegova naslednika.

Mihaela Benčič, literarna zgodovinarica, pesnica in prevajalka je po dolgoletnem predanem in aktivnem raziskovanju Simona Gregorčiča dokazala, da o pesniku še zdaleč ni bilo povedano vse. Ko je septembra lani prišla na sled priimku Uhland, ki so ga Gregorčičevi dnevniški zapiski omenjali med časom študiranja na Dunaju, je bila prepričana, da za tam priimkom stoji nekaj več. Guenther Uhland je bil v pesnikovih očeh spoštovan človek predvsem zaradi odnosa in odprtosti do študentov. »Gospodu Uhlandu bom dal v branje moje dunajsko delo, on mi bo povedal po pravici,« je zapisal Gregorčič v svojem dnevniku 1. februarja 1878. Na podlagi enega samega stavka je z močno vero v obstoj besedil iz dunajskega obdobja, kot jih je poimenovala Benčičeva, zadevi prišla do dna.

Na univerzi v Dunaju je s pomočjo Clare Schneider izbrskala naslov takratnega stalnega prebivališča Guentherja Uhlanda. Staro meščansko stanovanje se je zdelo zapuščeno, zato je Benčičeva poskušala priti v stik s svojci pokojnika in tako prišla do vnuka Fridericha Uhlanda, ki je zadnji živel v omenjenem stanovanju, v njem preminul leta 2007 in ga pred smrtjo prepisal svoji čistilki Marii Wolf. Benčičeva pa je se je trdno odločila, da Mario Wolf najde in prav Maria je bila ključ do, zdaj pa najbrž res zadnje, Gregorčičeve zapuščine.

Friderich Uhland je za časa življenja poučeval razredni pouk in skrivoma pisal pesmi, za katere je vedela samo Maria Wolf. Benčičeva je po pogovoru z Mario vstopila v staro stanovanje in se lotila raziskovanja. V njem je preživela štiri dni in po teh štirih dneh prišla do zapiskov Ericha Uhlanda, Friderichovega očeta in Guentherjevega sina. Le teh ni bilo veliko, saj je bil Erich najbrž trgovec, kot je bilo mogoče razbrati iz zapiskov raznih evidenčnih računov oz. stanj, katere pa je Benčičeva samo preletela v upanju, da najde sled za starim Guentherjem. Še isti dan je z občudovanjem do Fridericha, ki je vse zapiske očeta in dedka skrbno hranil, prišla do bogatih zapiskov Guentherja Uhlanda. V grobem je zapiske ločila na Guentherjeve in druge, tako je bil kaj hitro kup precej manjši. Med drugimi kupom pa je naslednji dan našla 15 čisto novih, še nikoli videnih pesmi Simona Gregorčiča. Eno samo kitico prve pesmi, ki sem jo slučajno prebrala na njeni mizi, nam je dovolila okušati. Na ostale pa bodo morali še malo počakati, vsaj do konec tega meseca, ko bodo predvidoma izšle.

Simon Gregorčič: Tujina

*O, tujih ulic blede noč
in tuje hiše, mrak, ljudje.
Kako bi klical na pomoč,
a tu ne sliši me nihče.*

Maja Hlača

Sonja Kaurin

From: Marko R marko.rogic@inicialka.si
Sent: Wednesday, December 12, 2012 12:12 PM
To: Sonja K sonja.kaurin@inicialka.si
Subject: Afera Gregorčič

Spoštovana Sonja,

Kje za vruga ste dobili to izmišljotino?

Za osebo Maja Hlača nisem še nikoli slišal, prav tako pa tudi za vse te neumnosti, ki jih je napisala v polomljenem kvazi »poročilu«, ne. Simon Gregorčič ni nikoli študiral na Dunaju.

Prosim, da zadevo zavržete in je nikakor ne predlagate za objavo. Prosim vas tudi, da mi posredujete prispevke o katerih sva se pogovarjala včeraj.

Lepo vas pozdravljam,

Marko

P.S: Pošljite mi prosim kontakt domnevne avtorice tega članka.

Gaja Jezernik Ovca

žanr: celjski (mestni) magični realizem

Umetniška četrť

Hodiš po dolgi ulici, na koncu katere se razprostira v jesenske barve ujeto mestno jedro. Proti poldnevu gre in tistih nekaj trgovinic se počasi zapira, z lučmi se ugaša njihovo življenje, ki se bo ponovno obudilo z novim tednom. V lokalu pred starim kinom so skoraj vse mize obkrožene s stalnimi strankami, mimo katerih greš vsako soboto in se s tem v danem trenutku vpneš v mimobežni soobstoj. Prečkaš enosmerno ulico, ne meneč se za rdečo glavo semaforja. Zapleteš se v glasbo uličnega pevca, ki se ga spominjaš že od malih nog. Note te obletavajo kot mušice in pospremijo do odprte torbe za kitaro, kamor položiš dva evra. Sčasoma se črni roj okoli tebe prične redčiti, dokler ne zaostane še zadnja, osamela nota.

Pri zvezdi se koncentracija ljudi poveča in zadovoljno ugotoviš, da vsak krak kaže na svojo skupino ali par. Upočasniš korak in z zaprtimi očmi loviš besede. Posameznosti brez vsakršnega pomena, ki ti omogočijo, da vse ljudi povežeš med sabo po linijah zvezde, na kateri stojiš. Zadovoljno jih puščiš v mreži. Stojnice s starimi in rabljenimi predmeti se praznijo, prodajalci skoraj sinhrono zlagajo svoje kartonaste škatle v avtomobilске prtljažnike. Preko praga antikvariata se zlijejo besede, celo povedi; vabijo te, a danes nimaš namena vstopiti. Nikdar ti ni uspelo zapustiti antikvariata z manj kot tremi na novo pridobljenimi knjigami, ki so te v tistem kratkem času, ko ste bili skupaj v prostoru, popolnoma prevzele in se tako globoko zapisale vate, da bi nadaljnji obstoj brez njih bil pomanjkljiv. Z nekoliko neodločnim pogledom puščiš za sabo antikvariat.

Cerkveni zvonovi naznanijo poldan, ko zaviješ na desno in se po enosmerni ulici povzpneš do kamnitega prehoda. Glasovi se odbijajo od sten notranjega dvorišča, dokler se harmonično ne zlijejo ob tvojem prihodu. Omizje je še prazno, zato se usedeš in naročiš kavo z mlekom. Aroma razgrajuje hladnost ozračja, ki se lenobno prevrača v zimo. Nad tabo se v pravokotni obliki dvorišča razteza modra, polno modra, barva neba; nasloniš se nazaj s skodelico v rokah.

Obrisi se skozi kavnat vonj pretvorijo v osebe, s katerimi se zapolni omizje. Troje prijateljskih tonov te ovije v intimno atmosfero v javnosti. Opaziš, kako se stopnjuje vrvež dvorišča. Piva in vina, čaji in kave puščajo za sabo preplet vonjav, ki naredijo zgodnje popoldanske ure vnovič avtentične. Vijuge vanilje te dosežejo še pred prihodom zadnjega pričakovanega, ki sklene krog okoli mize. Peciva ponujajo ravno pravšnjo podporo in namig, da je čas za novo pijačo. Natarica se le s težavo materializira izza pladnja, ki se ugnezdi na sredini vašega kroga.

Nad sosednjo mizo se pričnejo dvigovati verzi, izrisani z dimom, neločljivim od starejšega, kadilskega glasu. Njihova oblika se krha z višino, dokler se popolnoma ne

razblini tik nad strehami. Ob izteku pesmi prikimaš pri sebi kot blag odmev odobravanja, ki se koncentrično širi od pesnikove mize. Pozornost preusmeriš nazaj k svoji pijači in tesnejši okolici. Poglobljaš se v slikarske, kuharske, erotične, knjižne in celo izletniške pogovore, dokler naravno ne zamrejo in vas privedejo do pomirjujočega mirovanja.

Slikar na tvoji desni izvleče iz usnjene torbe čopič in paleto. Raznobarvne vijuge se pričnejo izrisovati na popoldanskem nebu.

Irina Bird

žanr: znanstvena fantastika

Živeti večno

Zasanjan pogled skozi okensko šipo, po kateri hitijo kapljice dežja. S pogledom slediš kapljicam, kako tekmujejo na poti navzdol. Včasih življenje tako hitro mine, le strma pot navzdol in v nekaj sekundah je konec, kot pri kapljicah. Presedeš se na neudobnem pisarniškem stolu, pred teboj pa se na kuhinjskem pultu nahaja kup papirjev s še nedokončanimi načrti. Ob misli na vse to te zaboli glava.

»Dring, dring, driiiiing!«

Streseš se ob zvoku zvonca. Utrip srca se ti nekoliko pospeši, le kdo bi mogel to biti, le ena oseba je vedela za to stanovanje. Je vedela...

Že naslednji trenutek odpiraš vrata, da bi ugotovil, kdo te je zmotil. A nato obstaneš od presenečenja. Popolnoma enak izgled, a vendar tako drugačen občutek ob pogledu v te mrzle oči...človek, ženska, a oči ti ne dajo miru, kakor bi bile brez duše...oči stroja! Predno se zaveš z glasnim piskom uperi vate pištolo. Samo zamižiš še lahko, predno te močan sunek vrže ob zadnjo steno stanovanja, okoli tebe pa vse zagrne gost dim.

Čeprav v strašnih bolečinah, ki pretresajo tvoje telo, veš, da se moraš takoj premakniti. Odplaziš se v kuhinjo. Časa nimaš veliko, v bližini že slišiš žvenket kovine ob premikanju. Veš, da je od tu le en izhod...okno...ampak nahajaš se v petem nadstropju, skok bi bil preveč tvegan. V sekundi se odločiš spopasti se s strojem, saj si vendar človek nasproti omejenemu stroju, katerega načrte si še sam ustvaril. Vendar načrti nimajo napak! Prepozno... Pograbiš kuhinjski nož in se skriješ pod kuhinjskim pultom. Čakaš. Srce ti glasno razbija, že misliš, da bo poskočilo iz prsnega koša. Sekunde se vlečejo v neskončnost. Zadržuješ dih. Kovinski koraki so že skoraj pri tebi. Skočiš izpod pulta in zasadiš nož stroju v oko. Ne obotavljaš se, tečeš, tečeš kar lahko! Za seboj slišiš že znani pisk pištole. Zapreš oči, ko te v hrbet zadane udar. Slišiš pikanje kosti, bolečine naenkrat ni več. Ne čutiš več svojega telesa. Na hrbtu ležiš na tleh. Ne moreš se premakniti. Nad sabo zagledaš ledene oči stroja...popolni morilec pomisliš...zopet pisk in začneš se utapljati v večni temi...

»Gospod Peter, Peter ali me slišite? Ali lahko odprete oči?« zaslišiš ženske besede. Počasi odpreš oči, a te zaslepi močna bela svetloba. Moraš nekajkrat pomežikniti, predno okoli sebe zagledaš pet oseb v belih haljah, ki te opazujejo, ob tem pa ti glasno zaploskajo. Nič ti ni jasno. Ne kje si, ne kdo so ti ljudje, ne zakaj ti ploskajo...vse je takšna zmešnjava, ali morda le sanjaš, še huje, ali tako izgleda smrt. Ponovno zapreš oči, da bi se prepričal. »Se počutite v redu? Vas kaj boli?« zopet zaslišiš že

znani glas. Resnično, šele sedaj opaziš...nobenih bolečin, počutiš se tako spočitega ter polnega energije. Kaj pa vse tiste poškodbe, počene kosti, neznosna bolečina, stroj z ledenimi očmi...ob misli na to te močno zaskeli v glavi, ob tem pa se skremžiš. »Nekoliko še zmanjšajte pritisk v možganskem kanalu B8,« zakliče ženska v beli halji. Sklenje ob tem v trenutku izgine. »Je sedaj bolje?« slišiš vprašanje. Brez odgovora zopet odpreš oči, nočeš razmišljati, le poskusiš premakniti roko. Dih se ti zaustavi ob pogledu nanjo. »Sedaj ste izboljšani gospod Peter, drugače vas ne bi mogli rešiti...kdo bi vedel, da vam bo vaš izum nekoč rešil življenje...sedaj vas čaka življenje brez bolečin, brez starosti,« ti na tvoje misli odgovori glas.

»Ne smem razmišljati o tem, ne smem, ne smem...oceni situacijo,« dopoveduješ sam sebi v mislih. Končno ti uspe izustiti preprosto vprašanje: »K-kako?« Okoli tebe nastane smrtna tišina, šele po nekaj sekundah ti odgovori že znani ženski glas: »Našli smo vas pred našim tehnološkim-medicinskim centrom...očividci pravijo, da vas je sem privlekel stroj v podobi ženske, oblasti jo poskušajo identificirati, ne bi smelo biti težko...bili ste poškodovani, popolnoma polomljeni, vaše telo ni več delovalo...to je bila edina rešitev...« »Sem še vedno človek?« ob tem zadržite dih. Ženska se vam nerodno nasmehne: »Seveda ste! Saj veste, vaši načrti, združitev živih tkiv s tehnologijo...sedaj ste izboljšani človek, eden izmed prvih, ki lahko to preizkusijo in z vašo pametjo ter temi novimi izkušnjami, boste lahko idejo še izboljšali...veste koliko naročil imamo, skorajda neskončne vrste, omogočili ste nam nesmrtnost gospod Peter!«

Misli ti ne dajo miru: »Zakaj je potem napadalka, ki me je privlekla, stroj, sam sem pa še vedno človek, zakaj tudi ona ni človek? Mi morda lažejo, sem tudi sam postal le stvar sedaj?« Misli ti divjajo, v sebi čutiš tesnobo, nočeš več ostati tu, duši te, a obenem imaš toliko vprašanj. Evaluacija, evaluacija! Počasi se dvigneš v postelji. Občutek je takšen, kakor da bi bil še vedno v svojem telesu...a vseeno si sedaj navaden stroj, stroj s pametjo in občutki človeka! Hočeš se prepričati, začutiti nekaj realnega, ne le svojih občutkov. A tvoje »izboljšano« telo ne čuti več ničesar, ne vročine, ne mraza, niti kakšna je na otip postelja, v kateri sediš. Še vedno te opazujejo. »No le počasi sedaj, raje se ulezite nazaj v posteljo, za prvič bo dovolj, moramo vas napolniti« te opozori ženska. »Vidite tole tekočino,« pred tabo pomaha z nekakšno ampulo polno rdeče tekočine podobne krvi: »To smo dodali vaši ideji, to vas poganja, vam daje življenje, brez tega boste umrli...napolniti vas moramo vsake tri dni, samo eno uro traja, medtem spite...samo zaradi varnosti, oblast je to hotela...no sedaj veste, da stroja, ki vam je to storil ne bo težko najti.« Uležeš se v resignaciji in misliš pri sebi: »Sedaj sem postal navaden odvisnik...vsake tri dni...totalen nadzor nad mano! Evaluacija: še vedno sem živ, nič bolečine, večnost...« Ustaviš se pri zadnji besedi, si nisi to vedno želel? Tema.

»...ponovno divjanje še enega stroja. Vedno večji strah med ljudmi, ki s protesti zahtevajo ukinitve hibridnega programa. Očividec včerajšnjega, že petega pokola je hibrid označil za hladnokrven morilski stroj, ki ne bi smel obstajati. Na odgovor

oblasti še čakamo, medtem pa se sprašujemo, kam nas vodi ta gonja za večnim življenjem,« so prve besede, ki jih slišiš ob prebujanju, besede poročevalca na televiziji, ki se nahaja v tvoji bolniški sobi. »Poglej, poglej, kdo bi si mislil, sedaj še bolje izgledaš,« ta glas, ta glas poznaš! V trenutku odpreš oči in pred sabo zagledaš Matejin obraz. Prav nič se ni spremenila, odkar sta se pred enim letom razšla, ko je spoznala drugega. Še vedno je prelepa, nikoli se je ne moreš nagledati. Ko začutiš rahlo vznemirjenje, se nenadoma zdrzneš: »Kaj pa ti počneš tukaj!? Če se prav spomnim, si mi nazadnje zabrusila, da me nočeš nikoli več videti!« Pri tem se dvigneš v sedeči položaj, tako da ne more več sloneti nad tabo. Ne smeš zreti predolgo v njene oči, takrat izgubiš vso razsodnost. In ona se tega zaveda, še predobro. Nekaj trenutkov tišine, le opazuje te, vidiš da ji po licu spolzi solza: »Bila sem tepka, neumnica. Naredila sem napako, saj sem le človek, delam napake, velike napake. Toliko si mi dal, jaz pa sem vse zavrgla! Zakaj? Zato, ker si nekajkrat posvetil več časa svojemu delu kot meni. Nisem vedela, kakšno veliko uslugo delaš človeštvu. Sedaj vidim...« Njena roka pogladi tvoje lice in čeprav ničesar ne čutiš, ti le misel in pogled na to dobro dene. Pogledaš v njene oči, tolikokrat so se ti že zlagale, tolikokrat bile že enako objokane, a jim vedno znova verjameš. Želiš jim verjeti! Morda bo tokrat le drugače...

Srce, oziroma karkoli že imaš sedaj v prsih, ti začne biti hitreje. Obrišeš njeno solzo in čeprav nič več ne čutiš toplote ali mehkode njene kože, ti spomini pri tem pomagajo. Spomini na neverjetna ljubljenja z njo...še vedno si jo tako želiš! Ležeš nazaj na posteljo, pri tem ti ona sledi. Zopet sloni nad tabo. Le opazuje te, te hitro poljubi na lice in ti šepne na uho: »Sama sva v sobi, samo bodi pri miru in se mi prepusti,« in se povzpne nate. Srce ti tako hitro razbija, medtem ko krpica za krpico leti iz njenega telesa, čutiš neznansko slo. Predno se zaveš, že stoka od užitkov, ko prodiraš vanjo. Nekoliko te spreleti srh...sam niti malo ne čutiš užitka, popolnoma nič. Ne sedaj, evaluacija bo po tem. Sedaj jo je tako noro opazovati, medtem ko uživa! Kmalu za tem upočasni ritem, ima tisti blaženi obraz. Vendar sam še vedno čutiš neznansko slo, ta pritisk, nikakor ga ne moreš spraviti iz sebe...ničesar ne čutiš! Začne se oblačiti nazaj in pri tem zamomlja predse: »Vedno sem si želela poskusiti, kakšen je seks s strojem...res neverjeten.« Naslednji trenutek že prime kljuko na vratih. »Mateja! Počakaj me, grem s tabo, samo trenutek, da se oblečem, gre nekoliko bolj počasi sedaj, ko nimam občutka v rokah,« ti uspe izustiti, medtem ko se trudiš z zapenjanjem hlačnega gumba in obenem premetavaš misel v svoji glavi da ti je rekla stroj...boli. Obrne se k tebi, ima popolnoma hladne oči: »Kam z mano!? Ne moreš z mano. Dobim se s svojim fantom sedaj. Pa ne, da si pričakoval, da bi bila v zvezi s strojem...malo se poglej, izgledaš že dobro, a ne moreš ničesar, ledeno hladen si, ničesar ne čutiš...« in že izgine iz sobe. Za trenutek pretresen obstaneš. Kaj se je pravkar zgodilo!? Prišla je le zaradi seksa s strojem! »Ta prasica!« zakričiš na ves glas iz notranje bolečine. Že naslednjo sekundo se v sobi znajdejo ljudje v belih haljah, zadnje kar slišiš je: »Potrebno je uravnati kanal C12...« Tema.

Bila naj bi hladna noč, a ti je ne čutiš. Sediš na vrhu nebotičnika, prav na skrajnem robu in zreš v zaposleno ulico pod seboj. Je to res edina pot? Globoko vzdihneš in si odločiš vzeti še nekaj trenutkov zase pred koncem, še enkrat premisliti, saj si bil vedno mož »evaluacije«. Zadnji dnevi so bili tako nenavadni, še vedno upaš, da so vse le sanje in se boš vsak čas prebudil. To nisi več ti, iz dneva v dan čutiš, da si vedno bolj stroj in vedno manj človek. Odkar so ti uravnali kanal C12, ne čutiš nič več jeze na svojo bivšo, nasploh ne čutiš več skrajne jeze na kogarkoli, ne moreš več sploh čutiti takšne jeze. Tako si želiš biti jezen na bivšo, na to kar ti je storila, a sedaj ti je popolnoma vseeno, pač življenje. Jokati ne moreš več, vzeli so ti vse skrajne občutke notranje bolečine z uravnavanjem E1a po tem, ko si se po 5 dneh novega življenja poskusil ubiti s skokom prav iz te strehe nebotičnika, na kateri sedaj sediš. Živeti v svetu, za katerega se ne moreš prepričati, da je resničen, ga ne moreš občutiti, vonjati ali okusiti, je pekel. Ljudje na ulici se te izogibajo, saj je jasno videti, da si stroj. Bojijo se te, veš, da le čakajo, kdaj se bo še tebi strgalo. Vsi te pustijo na miru, tudi če se vrineš v vrsto ali celo, če ne plačaš najemnine. Nihče ti nič ne reče. Razen protestnikov! Vse si že izkusil od njih, od zmerjanj, da si obsedenec z večnim življenjem in egoist in da se pojdi ubiti, do škropljenja z barvo, metanja stvari vate in podobno. Vendar nisi jezen nanje, ne moreš biti. Očitajo ti, zakaj svojega obstoja ne uporabiš za kaj velikega. Seveda si poskusil, kdo si ne bi želel biti superjunak! Končno si bil ponosen nase, ko si preprečil streljanje dveh tolp sredi mesta. Pa so ti ob naslednjem polnjenju rekli, da je tvoje početje prenevarno za ljudi okoli tebe in ti uravnali kanal I18, tako da ne čutiš več toliko sočutja do drugih. Naj se pobijejo, če se hočejo, saj vsak vodi svoje življenje!

Ničkolikokrat si preklel, da si izumil ta peklenski stroj. Sedaj ti je vse jasno. Veš, zakaj si tukaj! Ženska oziroma stroj (saj več ne veš, kaj je resnica!), ki te je poiskala v stanovanju, ti je le želela pokazati, na kakšno življenje bede si jo obsodil s svojim izumom. Želela je, da ga sam izkusiš. In toliko drugih ti želi slediti, v to večno življenje, tako veliko denarja so pripravljeni plačati! Za kaj!? Za sanje, ne!, za nočno moro, iz katere se ne moreš prebuditi. Morda... Še zadnja pot iz tega ti je ostala, da jo poskusiš. Da se popolnoma preobraziš v navaden stroj! Videl si druge storiti to pred tabo, nobenega zagotovila ni, a vredno je poskusiti. Mora se ti strgati, moraš začeti pobijati ljudi! Potem ti bodo morali uravnati vse kanale, zbrisali ti bodo spomin, ti ne boš več ti, le stroj bo še ostal. Morda to pomeni, da umreš! Če se ne zavedaš več svojih dejanj, niti ne več svojih občutkov, nimaš spomina...to mora biti smrt, končno počitek zate, končno nekaj realnega.

Odpraviš se na ulico pod sabo. Ustaviš se sredi pločnika in gledaš mimoidoče, ki hitijo mimo tebe. Koga izbrati, kako začeti!? Toliko sočutja ti je še ostalo, da teh ljudi nočeš ubiti, le raniti, nič več, samo toliko, da te odpeljejo in ugotovijo, da ti ni več pomoči, da je potrebno vse uravnati. Približuje se ti policist, moški, mlajših let. Temu ne bo hudega, če ga malo udariš, hitro si bo opomogel. V sekundi se odločiš in zamahneš...

Naslednje česar se zaveš, so kriki ljudi okoli tebe. Ženska na tvoji desni kriči: »Pošast, pošast!« Na svoji roki zagledaš kri, na obeh rokah! Pred tabo na tleh leži negiben

policist. Med svojimi nogami zagledaš majhen potok krvi. Obrneš se. V mlaki krvi leži deček, kakšnih 7 let in s hladnimi očmi zre vate... Nekoliko na desno od njega pa oči begajo moškemu s hudo rano na rami, s strahom pričakuje poslednji udarec. Potem pa zagledaš še žensko, ki v strašnih bolečinah leži na pokrovu avtomobilskega motorja in tiho kliče na pomoč. Tvoj pogled bega. Si to sam storil? Nisi hotel, nisi hotel... Zakaj se je vse stemnilo po začetnem zamahu!? Kaj si storil!

Že prihajajo pote. Njihova terenska enota je že tu. Potrpežljivo čakaš. Končno konec te more. »Oprostite mi«, še zašepetaš, predno te zadane strelni sunek in vse okoli tebe zaobjame tema.

»Gospod Peter, gospod Peter, ali me slišite...«

Anja Radaljac

žanr: parodija

DEGRADACIJA NEKE ČEŠPLJICE

11. **Od primišljanj do raz-misljanj (roman v nadaljevanjih)**

Jutro je megleno, obrisi dreves v vrtnem sadovnjaku se prikazujejo iz sivine. Veje stegujejo kot morbidne, koščene prste; sliva se poskuša dotakniti jablane, ta pa častitljive, izjemno dragocene dedove češnje. V kolikor bi bila ura že pozna in se bi bližala noč, bi bilo povsem na mestu pripomniti, da drevje v meglenem oblaku trenutni atmosferi pridodaja nekaj mrakobnega. Ob majhni zaplati trave, ki trenutno sicer ni vidna, ampak se vsekakor nahaja prav pri koreninah dreves, stoji hiša. Gre za zgradbo v treh etažah in dveh nadstopjih, kar je jasno vidno kljub vremenskim nevšečnostim.

V kleti sameva le malokrat uporabljena, a nujno potrebna domača večnamenska delavnica, ki je privzela mesto, namenjeno domačim prevoznim sredstvom, ki se zdaj nahajajo na privozu ob hiši in sicer na njeni levi strani. Razen nekaj mizarskega orodja, delavnih površin in strojev, ki jim ni nihče znal natanko določiti uporabne vrednosti, se v kletnih prostorih nahaja še kurilnica z majhno cisterno za kurilno olje, katere bela barva se blešči in sporoča svojo sodobnost in spodobnost, ter obelodanja svojo skorajda nično starost.

V zadnjem delu hiše se v tej isti etaži nahaja še velika soba, ki se odpira v zimski vrt, ki gleda na zadnjo stran hiše, tisto torej, ki je zamejena z grmičevjem, ki s svojimi vejami prav nemarno sega na tujo sosedovo posest. Omenjena soba je prostoren, z lesom opažen prostor, v katerem se ob stenah nahajajo lesene klopi, v kotu, ki leži severovzhodno pa stoji krušna peč, ponos vsake prave kmečke sobe. Star radio stoji na polici nad njo, ob njem so obešeni šopki sivke in rožmarina, lesena ura in nekaj starih družinskih fotografij, uokvirjenih v zlate okvirje.

Iz kmečke sobe vodijo vrata na majhen hodniček, ki je na svojem koncu skrivnostno zaprt z velikimi vrati iz izrezljanega lesa, v katerega sta med drugim vdeleni tudi dve okni, zaprti z rumenkastim steklom. Če si dovolimo to predrznost in pritismo na kljuko, vidimo, da se vrata vdajo brez posebnega truda. Znajdemo se na stopnicah, tlakovanih s kvadratastimi belimi ploščicami, po katerih se povzpemo navzgor, v prvo nadstropje, pri čemer se posebej trudimo, da ne nadaljujemo poti v drugo nadstropje.

Stanovanje, ki se odpre pred nami je prostorno, opremljeno v slogu, kakršen je pritikal sedemdesetim letom preteklega stoletja. V spalnici postelja iz masivnega lesa, bržkone iz hrastovine, kajti zdržati je morala dolga leta uporabe, v dnevni sobi kvačkani prtički v beli, bež, zamolklo rumeni in umazano rožnati barvi, ki ležijo na vseh mogočih mestih, med drugim na starem, v leseno škatlo pospravljenem šivalnem stroju. Karirast kavč in lesena klubska mizica s tankimi nogami, na kateri počivata

reviji Družina in Slovenske novice, stojita na preprogi, ki je neuspela imitacija perzijskih preprog. Kuhinjski elementi so v temno zeleni barvi, pri dnu imajo črno črto, napravljeni so iz neuničljive plastične mase, ki nedvomno zdrži dolgotrajno, celo povsem brezvestno uporabo. Kopalnica je vsa v belem, v ozki, podolgovati banji je nekaj rumenega; upamo, da gre za vodni kamen.

Nekoliko zaskrbljeni, ker se pohištvo v prvem nadstropju nikakor ne sklada s podobo čudovite rožnate fasade, ki je skozi megleno zaveso žal nismo mogli občudovati, vendar vsekakor obstaja in je vredna mnogoterih zavistnih občutij, se podamo v drugo nadstropje, kjer nas pričakajo poševni leseni stropi, ki se na nekaterih mestih tik ob stenah spuščajo na višino enega metra in petdesetih centimetrov. Omenjene stene se, za razliko od tistih, ki smo jih srečali v spodnjem nastropju, šopirijo v nadvse prijetnih, pastelnih tonih. Kuhinja je tako ujeta v nežno, peščeno rjavo, dnevna soba v mlečno rdečevijolično, spalnica v bolešno zeleno, kopalnica pa, kajpak, v modro, ki ustreza sladoledu, prodajni uspešnici z začetka devetdesetih let preteklega stoletja, imenovanem Modro nebo. Pohištvo je novejše, a vsekakor ustrezno konvencionalno; prostorna kuhinja iz bukovega lesa, miza z belim prtom in rdečim nadprtom, na katerem leži skleda s sadjem, usnjena sedežna garnitura v črni barvi in trikotna banja v kopalnici. Lestenci, ki so vsi, od prvega do zadnjega skladni en z drugim, so takorekoč družina. Na balkonu, ki je pridružen prostoru, ki je bil nekoč otroška soba in v katerem je zdaj uradno soba za goste, sicer pa je v njem prostor za vse, vsako poletje cvetijo begonije in vodenke, zdaj pa na njem sameva ptičja hišica, v kateri leži še nekaj zmrznenih sončničnih semen.

Sofija je stala z razkrečenimi nogami, z vznak nagnjeno glavo in strmela v nebo, zastrto z meglenimi zavesami, kjer so se zabrisane risale proge žic električnega voda. Na njem je čepela skupinica vran in Sofija ni zmogla odtrgati svojega pogleda od njih. Draganova mama je natanko v tistem trenutku gotovo pripravljala kavico, ki jo bo skupaj z vanilijevim piškotkom ponudila le sinu, ta pa jo bo nato ponudil tudi njej, ki jo bo, kajpak, zavrnila. Sin, ki svoj erektirani penis drgne ob prsi subjektivno širokogrudne matere, poda roko zmedenemu pavu, katerega široko odprte oči odstirajo pogled na objokano deklico pšenično plavih las. The problem for us is not are our desires satisfied or not. The problem is how do we know what we desire, trdi slovenski filozof, po svetu bolj poznan od katerekoli domače rock zvezde, kar je seveda dejstvo, ki je že davno preraslo svojo šokantnost in postalo klišejska pripomba, podobna mnogim drugim, ki jih Sofija v nekaterih družbenih krogih in družabnih situacijah prav ekscesívno uporablja.

Sofiji, ki je še vedno strmela v nebo, kjer se ji je prikazovalo še vse kaj drugega kot zgolj iz sivi oblaki, se je nenadoma zazdelo, da je psihoanaliza nedvomno najboljši in nabolj pretanjen način, kako pojasniti hišo v treh etažah, šale o zlobnih taščah, pa tudi skrivnostne sanje, ki z vpetostjo v grški mit ne dajejo le prijetnega občutka dvignjenosti nad steptano zemljo.

Dragan je preveril, ali je resnično zaklenil vrata svojega malega, a dovolj varnega, predvsem pa nikoli pokvarljivega avtomobila, ki je v imenu nosil tudi poimenovanje grške boginje, povezane s simboli lepote in elegance. Poravnal je ovojni papir, pod katerim se je skrivala bohotna lončnica, namenjena njegovi mami in se obrnil k Sofiji. »Prideš?«

»Dragan, juhu, Dragan!« je nenadoma nekdo zaklical. Ženska srednje postave, z do ušes segajočimi, črno pobarvanimi lasmi, ki so se pri vrhu prelivali v sivo in rjavo, se je prikazala pri vratih tistega, kar je bilo na načrtih za zdaj ponosno dvonadstropno hišo v treh etažah, pravzaprav vrisano kot garaža. S kuhalnico, ki jo je obrisala ob svoj preveliki, z modrimi in rdečimi pikami potiskani predpasnik, je pomahala proti Draganu. »Pridita no naprej,« je nato uporabila dvojino in s čudovitim, uspešno ponarejenim nasmeškom pomignila še Sofiji.

Na zimskem vrtu so se raztezale klopi, prekrite s kockastimi odejami in dve mizi; ena okrogla in druga kvadratna, nekoliko manjša. Ta je bila namenjena "mladim", čeravno je bilo povsem jasno, da je otrok le malo in so k njim očitno morali prišteti tudi Dragana in Sofijo. Le dve Draganovi sestrični sta se namreč igrali na snegu, vsi ostali gostje so bili vsaj v Kristusovih letih.

»Sedita, kar sedita,« je rekla Draganova mama in kot pričakovano pokazala na nizke klopi pri manjši mizi. »Ti takoj prinesem kavico, Dragan. Pa vanilijeve piškote imam tudi,« je nato ponudila, ne da bi dopuščala možnost ugovora in se kar se da ljubeče nasmehnila, v hrbtu nekoliko pripognjena, da je bila njena glava v isti višini kot glava njenega sina, sedečega na klopi, ki je bila ob strani polepljenja z nalepkami risanih junakov, ki so bili oboževani med otroci bivše Jugoslavije. »Boš tudi ti kavico, Sofija?« se je Dragan nekoliko nelagodno obrnil k svojemu dekletu. »Ne, hvala,« je ta pričakovano odvrnila in prekrizala roke v naročju.

»Dragan, tega ti menda še nismo povedali,« je rekla Draganova babica, ko je nekoliko kasneje, potem, ko je kavica skupaj z maminim domačim pecivom že

klokotala v Draganovem črevesju, k mizi prinesla že tretjo veliko posodo, napolnjeno zgolj s pomfrítom, ki ga je bilo na mizi že pred tem odločno preveč. Posode z ocvrtim, od olja povsem mlahavim, krompirčkom so se iz neznanega razloga kopičile le na mizi pred mladim parom. Vsa zelenjava, kruh, skodelice z gorčico, ajvarjem in so se vrstile le na mizi, za katero so sedeli odrasli. Edino, kar je poleg krompirja še stalo na mizi v otroškem kotičku, je bila majoneza. Meso, ki so ga vsi željno pričakovali, se je že skorajda uro in pol peklo, obarvalo se je že nerodno zamolklo rjavo, vendar ga je Draganov oče še vedno zalival s pivom in vsakih nekaj minut prešerno pripomnil, da zdaj pa res bo.

»Dragan, tega ti menda še nismo povedali,« je torej rekla Draganova babica. Njen glas je bil žaloben, zaskrbljen. »Sosedov Jabček je umrl.«

»Menda ja ne,« je rekel Dragan presenečeno in se nekoliko vzdignil s klopi. Podatek ga je pretresel, nenazadnje je imel sosedov Jabček zgolj sedeminosemdeset let, prav lahko bi jih čakal še dobrih deset.

»Ja, ja. Srce ga je izdalo,« je modro prikimala babica: »Poslušaj, v domači hiši leži, ravno včeraj sva šli z njegovo ženo – ti ne veš, kako jo je strlo – nabirat smrečja, da ga bodo sosedje lahko prišli pokropit, saj veš, kot to delamo tu na vasi. Smrečje namočiš v sol,« se je babica nenadoma, povsem nepričakovano, obrnila k Sofiji in ji pojasnjevala, očitno prepričana, da Sofija vsega tega ne ve in tudi ne more vedeti: »potem pa vejico otreseš nad mrličem. Kakorkoli,« se je ponovno obrnila k Draganu: »mislim, da bi bilo prav, da ga greš še ti pokropit.«

»Ampak babica,« je poskušal ugovarjati Dragan, ki je bil spričo novice vsekakor potr, vendar ga obisk pri sosedovih ni preveč mikal, nenazadnje ga trupa celo nekoliko plašijo in proti temu sam prav nič ne more, pa ga je starka prekinila: »Nič ampak, sinko moj, se ne spomniš, da ti je revež iz mesta vedno prinesel bonbone, ko si bil majhen? Pa tako rad si imel tiste bonbone, Dragan.«

»Ne vem babica, bom premislil,« je rekel Dragan in zgolj iz navade posegel po babičinem pommes fritesu, ona pa je samo še zamahnila z roko in se vrnila v hišo, lupit krompir.

»No, no malo se stisnita, saj nisi baba, Dragan!« se je gromko zasmel Draganov dedek in se zrinil k njima na klop. »Kako gre? Meni je te dni tako težko pri srcu. Vesta, vsi moji tovariši hodijo zdaj na lov, je ravno sezona. Jaz pa ne morem več, sem ti že povedal, Dragan, da ne morem več?« Dragan je prikimal, sklonil je glavo, pogled mu je pobegnil stran od dedka, k očetu in čevapčičem, ki so se, vsi črni, še vedno pekli. »No mulc, poslušaj me! Zdaj ti bom povedal, zakaj nič več ne hodim z mojimi pobi. In pozorno poslušaj, ker je to važna zgodba, da veš! Življensko resnico skriva v sebi.« Dedek je pompozno napel prsi, se nato prav hitro sključil in vzel nekaj ženinih krompirčkov, malo požvečil, ter začel: »Takole je bilo. Pred natančno šestnajstimi leti

sem imel psička, ime mu je bilo Trof, skupaj sva hodila na lov. Ti ne veš, kako je ta pes znal slediti, Dragan. Čudovit pes. Kako je dirjal za srnami, juj Dragan, še zdaj ga vidim! Takšen lep, prijazen pes. Zvečer mi je vedno zlezel na posteljo, tvoja babica se je vsakič jezila, pa se nisem oziral na to, čeprav je govorila, da zaradi Trofa ne more spati, ker jo duši od njegove dlake. Ampak midva sva bila nerazdružljiva, razumeš. Ta pes je bil res nekaj posebnega, kadar sem jedel, je sedel pri mizi in čakal, da mu dam kakšen koček mesa in nekaj ti povem; nikoli ni čakal zaman, nikoli Dragan! Pa koliko sem ga lahko naučil! Na ukaz je znal napraviti tako fleten preval, pa po zadnjih nogicah je hodil, tačko je dal še ko je spal! In poslušal me je, ti ne veš kako me je poslušal. Babica me nikoli ni znala tako, to pa res ne. Še vedno se natanko spominjam, kako je bilo, ko je odšel, nekaj ddi je kar hiral, veš, ves je bil ubog, potem je pa zaspančkal na kavču, pa ravno ko sem šel v trgovino po meseka zanj. Povsem mi je zlomilo srce.« Dragan hitro prikima, se žalobno nasmehne in pogled mu bega. »Nisem si mogel pomagati, brez njega nisem več mogel na lov. Tvoja babica me je sčasoma začela spodbujati, da bi vzel novega psa, ampak ne! S tem bi izdal svojega zvestega Trofa, nikoli več nisem šel loviti in nikoli več nisem dovolil, da bi kdo pri naši hiši imel psa. Ali katerokoli drugo živalco, če smo že ravno na tem.«

Neprijetno mraz je bilo na zimskem vrtu, vsi prisotni so se stiskali v debelih pulloverjih in si ramena ogrinjali z odejami. Meso je začenjalo zaudarjati, kar je bilo pred pol ure pečeno, je začelo postajati črno, zažgano. Draganov oče je pivo zlival sebi po grlu, Draganov stric in njegov najboljši prijatelj, ki se na podobnih dogodkih vedno pojavi, čeravno nihče ne ve zakaj, pa sta sledila njegovemu zgledu. »Zdaj bi pa lahko kakšno zapeli,« se je nato domislil Draganov stric. »Pa bi res lahko,« je rekel Draganov oče. »Tonč, vzemi kitaro v roke.« Tonč, prijatelj, ki nikoli ne manjka tam, kjer so mize polne, je bil kajpak takoj za akcijo in naslednji dve uri so se po zimskem vrtu razlegale V dolini tihi, Siva pot in Dva dinara družje. Ciklično, neprenehoma in z zanosom, ki ga premorejo le amaterski pevci.

V zimski vrt je skozi vrata, ki jih je za potrebe kajenja odprl najboljši prijatelj Draganovega strica, je priletela ena sama vrana. Usmerila se je naravnost proti mizi, kjer sta sedela Dragan in Sofija, s krilom je udarila Sofijo po licu, s krožnika ji je izmaknila krompirček, ki se je mastno svetil, nato pa odletela naravnost ven, v nebo, še vedno zastrto s kar se da težkimi oblaki.

»Kako, si ga šel pokropit?« je Dragana vprašala babica, ki je k mizi ravno kar ponovno prinesla ocvrti krompirček. »Nisem babica,« je rekel Dragan skoraj skesano. »Sram te bodi, moraš iti,« se je skorajda razjezila babica. »Veš, kako sva z njegovo ženo včeraj nabirali smrečje! Reva je tako jokala, da je v tistem bregu skoraj padla, saj veš kakšno je tam za njihovo hišo, vse je razrito. Pa še ta presneti sneg in listje v gozdu, vse je drselo, tudi jaz sem mislila, da me bodo morali prit pobirat s tal, ker bom mogoče padla in si zlomila nogo, ampak potem na vso srečo ni prišlo do nobene nesreče. Ampak lahko bi in midve sva veliko tvegali, ko sva hodili tam okoli. Pa še tako je jokala, res ji je bilo grozno hudo. Si res tako brez srca, Dragan, da ga zdaj niti kropit ne boš šel?«

Babičenemu izbruhu je sledila kratka tišina, nato je Dragan zavzdihnil. »Saj bom šel, babica.« Babica ga je ostrro pogledala: »Nič ti ne verjamem Dragan, čisto nič, da veš. Res bi ga moral it pogledat. Dober človek je bil in bonbone ti je nosil. Krasne bonbone!«

Ko so zažgano meso naposled prinesli na mizo, ko se je krompirček že ohladil in postal ves zdrizast, ko so pesmi končno potihnile, se je Sofija opogumila in nagovorila Dragana: »Poslušaj, rekel si, da greva samo na obisk. Kaj se je danes tukaj dogajalo?« Dragan je skomignil z rameni. »Praznovali smo rojstni dan mojega najstarejšega bratranca.« Sofija začudeno odpre oči: »Ampak kako! Nobenega tvojega bratranca nisem spoznala!«

»Zato, Sofija, ker se nikoli ne pojavi,« naveličano odvrne Dragan.

